

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 16. Coniecturæ de aliquot locis è libello Demetriij περι ερμηνειας.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Ἐσοῦσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄσοι

Ταυτὸν Σωκράτους Ἀρχαῖον σκιάζω.

quorum versuum in priore, crebra illa repetitio litteræ σ, locum etiam comicis iocis ac salibus dedit. siquidem Plato comicus, & Eubulus, eiusdem homo artificij, Euripidem ea de causa urbanissimè tetigisse traduntur. Alterum Sophoclis, & quidem ea in fabula, quæ quasi regnum possidere intertragœdias dicitur. ibi enim Oedipus cum Tiresia iurgans, eique & aurium, & mentis, & oculorum cæcitatem obiiciens, hoc cum versu indignabundus incescit:

Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, πὴν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα εἶ.

vbi cum sæpiùs etiam inculcauerit litteram τ, quàm ille alter litteram σ; tamen Euripides dicacium aculeos expertus est: Sophocles à nemine, quod sciam, notatus. Sophoclei non dissimilis est Ennianus ille, me puero, decantatus in scholis,

O Tite tute Tati tibi tanta tyrannè tulisti.

neque valdè ab eo abludit Hæmericum illud,

Μηδ' ἐγέροντα κάκον κεκακωμένον.

Coniectura de aliquot locis è libello Demetrii

περὶ ἑρμηνείας.

CAP. XVI.

QVICVNQVE ille Demetrius fuit, cuius est libellus qui nunc omnium manibus teritur, *περὶ ἑρμηνείας*, (non enim mihi facilè quisquam persuaserit, Phalereum esse) vtile profectò nobis, & minimè triuialis doctrinæ plenum ingenij sui monumentum reliquit. neque verò paruum emolumentum Petrus Victorius studiosis attulisse censendus est, cum olim ad eum librum purgandum incubuit: laborq. ipsius, vt semper aliàs, ita hîc quoq. admodum utilis & fructuosus fuit. cuius summi viri exemplo nos etiam in-

citatis

citati, longè quidem ac multùm impari facultate, sed non dispari voluntate, eandem viam sequimur, & veterum scripta, quantum in nobis est, obscura illustrare, deprauata emendare conamur. Igitur quæ, cum eum librum attentè diligenterque legeremus, nobis & correctione aliqua indigere, & non ita difficilè corrigi posse visa sunt, eorum hinc partem aliquam cum studiosis communi fecimus: si fortè nostra quoque industria tam polito scriptori opis aliquid afferri queat. Ipsum autem libri principium scio negotiũ exhibuisse multis, ita enim legitur: *Ωσπερ ἡ πέλοισ διαιρεῖ τῆς μετρῆς, οἷον ἡμέτροις, ἢ ἑξαμέτροις, ἢ τοῖς ἄλλοις ἔπο καὶ τῶ ἑρμῶν καὶ λογικῶ διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα.* sed cum absurdum sit, pro metrorum exēplo ἡμέτροις ponere, pro, οἷον ἡμέτροις, legendum censui, οἷον ἢ διμέτροις.

Item, vbi loquitur de iis periodis quæ habent speciem aliquam ἀπὸ θέσεως, cum tamen ἀντίθεσις in eis nulla sit, exemplo quidem hoc Epicharmi vitur,

Τόλα μὲν ἐν τῶν οἷς ἐγὼ μὲν, τίνα δὲ παρὰ τῶν οἷς ἐγὼν.
deinde addit: *τὸ αὐτὸ μὲν γὰρ εἶρη, καὶ ἕδρην ἐναντίον. ὃ δὲ τρέπεται τὸ ἑρμῶν καὶ μεμυγμένον, ἀντίθεσιν πνα. πλανῶν πῖ εἰσικεν.*
quam vltimam partem ita lego: *ὃ δὲ τρέπεται τὸ ἑρμῶν καὶ μεμυγμένον ἀντίθεσιν πνα, πλανῶν πῖ εἰσικεν.* Haud ita multo post, vbi de similiter desinentibus verbis disputatur, ostenditurque id ornamentum ad affectus exprimendos inutile esse: vbi legitur, *Ποίαν γὰρ πόλιν ἤδ' ἐχθρῶν τοιαύτῳ ἔλαλον, ὅπιαν ἢ ἰδίαν ἀπέλαλον;* pro ἔλαλον, libentius legerim, ἀπέλαλον. Vbi de magnifica oratione differitur, cum dixisset scriptor ille, de Aristotelis sententia, pæonicam orationem magnificam esse: pæonica etiam duplicem esse docuit, vnum *περικαταρκτικόν*, qui quatuor syllabis constet, λόγα prima, ceteris breuibus: eiusque exemplum ponit, *ἠρξάτο* ὃ: alterum, qui superiori

Var. Lect.
Mareus
Varia Lectiones
LIII
28

rioni illi ex altera parte respondeat, & à tribus exorsus breuibus, in longam desinat. huius autem exemplum esse vult, τὰ ἀσέβεια. quod quin corruptum sit, dubitari non potest. legi autem debere arbitror, τὰ ἀσέβεια. Exemplum Antiphontis, quo docet, negligentia quadam interdum orationis dignitatem ac granditatem comparari, ita legendum videtur: Ἡ γὰρ νῆσθ' ἡ ἐργασίαι μὲν οἱ δὴ λη μὲν, καὶ ἀσέβεια μὲν ὅτιν' ἐστὶν, καὶ τραχέια, καὶ τὰ μὲν χεῖρα καὶ ἐργάσιμα μικρὰ αὐτῆς ὄντι, τὰ δ' ἀργαὶ πολλὰ συμπέσσει αὐτῆς ἄσης. Paulò post autem, vbi agit περὶ παραπληρωματικῶν, notatque nonnullos qui eis intempèstivè utebantur: vbi est, καὶ τὰ νυ, καὶ τὰ πρότερον: lego, καὶ τὰ νυ, καὶ τὰ πτε. Vnum si addidero, cetera in aliud tempus reiiciam. vbi enim eos ipsos, quos modò dixi, comparat cum neptis fabularum actoribus, verba, quibus ea comparatio exponitur, ita in omnibus libris leguntur: Οἱ δ' ἄσθ' ἐδ' ἐν ἀναπληρώσεσσι, φησὶ, ἢ σωδισμιον, εὐχαισὶ τοῖς ὑποκειταῖς, τοῖς τὸ καὶ τὸ ἀσθ' ἐδ' ἐν ἐπ' ἄσθ' λέγουσι. quibus in verbis insit fortè etiam aliquid aliud vitij: illud quidem certè vix dubium est, quin postrema pars ita legenda sit: εὐχαισὶ τοῖς ὑποκειταῖς, τοῖς τὸ αἰ, καὶ τὸ φεῦ ἀσθ' ἐδ' ἐν ἐπ' ἄσθ' λέγουσι. non quin sciam, τὸ καὶ τὸ, Græcis valere, hoc & illud: sed exempla ipsa, quæ ponuntur à Demetrio, faciunt, vt ad eum, quem dixi, modum legi debere suspicer.

*De forium aperiendarum ratione apud veteres Græcos.
multis Plauti ac Terentij locis allata lux.*

CAPVT XVII.

QVÆSITVM est ex me, cur in Plauti ac Terentij fabulis nunquam ferè quisquam egrederetur domo, vt non antea crepuisse fores dicerentur. Respondi, eas fabulas è Græco conuersas esse, idcircoque quarun-